

[Gustav Pedersen.]

der har under 8 Aars Anciennitet, det vil altsaa sige dør, hvor vi normalt finder dem, der er under 25 Aar — de kan jo ikke have 8 Aars Anciennitet, før de er fyldt 25 Aar. Der kan være visse Tilfælde, og der har været Tilfælde, hvor det har differeret en halv Snes Øre. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at for Arbejdsdirektoratet og for Kasserne er det Beregningsarbejde, som skal foranstaltes i denne Anledning, næsten større end hele Beløbet er værd, og da der ikke kommer nogen Nytte ud af det i den Retning, man maaske kunde tænke sig gaaende ud paa, at de unge har mindre Understøttelse, fordi det er muligt for Kasserne, uanset denne Bestemmelse, at opretholde det hidtidige Forhold mellem de unges og de ældres Satser, er altsaa det hele, der kommer ud af Bestemmelsen, i Virkeligheden dette store Beregningsarbejde, der maaske kan spare Statskassen for nogle faa Tusinde Kroner i Tilskud til Kasserne. Det kan jeg ikke se har noget Formaal, og derfor har vi foreslaaet, at denne Bestemmelse fjernes.

Endvidere foreslaar vi fjernet fra Ændringerne af 1942 det Stykke, der blev sat ind om 26 Ugers Arbejde inden for 18 Maaneder, henholdsvis for de unge under 22 Aar og for de nyindmeldte Medlemmer i Kasserne. Jeg vil gerne derom sige, at der kan være Perioder, hvor Arbejdsløsheden gennem lang Tid er saa omfattende, at denne Bestemmelse vil være urimelig baade over for de unge og over for de nyindmeldte Medlemmer. Derfor er det heller ikke rimeligt, at den gaar ind som en fast Bestanddel af Arbejdsløshedsloven. Vi kan let komme ud for, at den kommer til at virke uretfærdigt. I den Periode, hvor man kan sige, at det er forholdsvis let for unge under 22 Aar at skaffe sig 26 Ugers Arbejde inden for 18 Maaneder, har den ingen praktisk Betydning. I den Kasse, jeg repræsenterer, har vi overhovedet ikke haft noget Tilfælde, hvor den har haft nogen praktisk Betydning, fordi vi i den Periode, der er gaaet siden 1942, har haft forholdsvis god Beskæftigelse. Men vi har jo ingen Garanti for, at der ikke en Dag kommer en Periode igen, hvor det er skralt med Beskæftigelsen, og saa er denne Bestemmelse uretfærdig. Derfor foreslaar vi i Ændringsforslagene til Arbejdsløshedslovens § 15 og § 16, at disse Bestemmelser udgaar. Endelig foreslaar vi, at den ekstra Karensperiode for særlig høj Fortjeneste gaar ud af Loven. Den var i Virkeligheden en Bestemmelse, der havde direkte Adresse til Værnemagerindtægterne, og desformedels saadanne Indtægter ikke

eksisterer mere, har vi anset denne Bestemmelse for at være overflødig.

Jeg vil gerne herefter gøre nogle Bemærkninger angaaende de Oplysninger, som er givet til Udvalget, og som har Betydning for Vurderingen af Lovforslaget.

Der blev umiddelbart efter, at Udvalget havde begyndt Arbejdet, i nogle af Venstres Blade ironiseret over Udvalgets store Spørgelyst. Man vilde ligesom give det Udseende af, at Udvalget ønskede ved sine mange Spørgsmaal at sabotere Arbejdet. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, ikke alene for mit eget Partis Vedkommende, men ogsaa for de andre Partiers, der har deltaget i Udvalgsarbejdet, at adskillige af de Oplysninger, der er fremkommet paa Foranledning af Spørgsmaalene, har været af overordentlig stor Interesse til Forstaaelse af det Problem, der ligger for. Men derfor har jeg ogsaa haft Ret til at tilbagevise de Spydigheder, der i den Anledning er kommet frem i Venstrepressen.

Af de Spørgsmaal, som for mit Vedkommende har særlig Interesse, er der først og fremmest det Spørgsmaal, om der er Bund i de Hovedmotiveringer, som er givet for Forstørrelse af Afstanden mellem Arbejdsløsheds- og Arbejdsledningsunderstøttelse. Det er jo ikke mindst det, der har været det springende Punkt under hele denne Sags Behandling, at man har villet hævde, at der var stor Risiko for, at Interessen for at tage Arbejde var mindre eller blev svækket paa Grund af de høje Understøttelsessatser. Her synes jeg, at de Tal, der ligger, og de Beretninger, der er givet, viser det diametralt modsatte.

Der er i Betænkningen en Beretning fra de offentlige Arbejdsanvisningskontorer for Perioden 1944—45, det vil sige det Aar, hvor vi havde den bedste Beskæftigelse, der endnu har været kendt i den Tid, man overhovedet har behandlet Arbejdsløshedsloven. Ifølge denne Beretning effektuerede Arbejdsanvisningskontorerne for Hovedstadens Omraade 93 pCt. af de Pladser, der blev anmeldt. For Øernes Omraade var Tallet 98 pCt. og for Jyllands Omraade 97 pCt. En Række af Kontorer effektuerede Kravene indtil 100 pCt., og det var ikke smaa Kontorer. Det var Charlottenlund, Slagelse Rønne, Nykøbing F., Odense, Nakskov, Randers, Aalborg, Haderslev, Fredericia, Skive og Tønder. For alle disse Amtsarbejdsanvisningskontorers Vedkommende skaffede man til 100 pCt. de Arbejdere, som Arbejdsgiverne forlangte.

Maa jeg ydermere gøre opmærksom paa, at det har været en overordentlig vanskelig Tid for Arbejdsanvisningskontorerne.